

У кінці життя є лікарняна палата, де хтось посеред підлоги розбив зелений намет. Усередині нього прокидається людина, захекана й налякана, не знаючи, де вона. Поруч сидить молодий чоловік і шепоче:

— Не бійся.

«Хіба це не найкращий вік за все життя?» — думає старий, дивлячись на свого внука, який уже достатньо великий, аби розуміти, як працює світ, але ще досить юний, аби відмовлятися його прийняти. Ноеві ступні навіть не сягають до землі, коли він дозволяє ногам звисати через край лавки, але голова сягає космосу, бо хлопчик іще не прожив досить довго, щоби хтось міг тримати його думки на землі. Його дід сидить поруч із ним, і, звісно, він — надзвичайно-надзвичайно старий. Настільки старий, що люди здались і більше не турбують його з тим, щоби він починав поводитись як дорослий. Настільки старий, що йому вже пізно виростати. Не такий уже й дурний той вік.

Лавка стоїть на площі, Ной сильно мружитьсь від сонця, що сходить за нею; він щойно прокинувся. Не хоче визнавати перед дідусем, що не знає, де вони. Це завжди була їхня гра: Ной заплющує очі, а дідусь веде його кудись, де вони ніколи раніше не були. Іноді хлопцеві доводиться замружуватися сильно-сильно, і вони з дідусем чотири рази роблять автобусні пересадки в місті, а іноді дідусь просто веде його в ліс за будинком біля озера. Іноді вони беруть човен і плывуть — часто настільки довго, що Ной засинає, — і коли запливають досить далеко, дідусь шепоче: «Розплющ очі!», і Ной отримує мапу, компас і завдання з'ясувати, як повернутися. Дід знає, що хлопець завжди зможе це зробити, бо є дві речі в житті, до яких дідова довіра непохитна: математика та його внук. Коли дідусь був молодим, то група жінок і чоловіків придумала, як запустити трьох людей на Місяць, і математика вела їх усю дорогу туди й назад.

Але цьому місцю бракує координат, звідси доріг немає, сюди не ведуть ніякі мапи.

Ной пам'ятає, що дід попросив його сьогодні заплющити очі. Він пам'ятає, що вони вибрались із дідової хати, і він знає, що дід привів його

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

до озера, бо хлопець відчуває всі звуки й пісні води – розплющені його очі чи ні. Він пам'ятає мокре дерево під ногами, коли вони залізали в човен, але потім – нічого. Не знає, як він і дід опинилися тут, на лавці на круглій площі. Саме місце незнайоме, але знайомим здається все інше: ніби хтось украв усі речі, з якими ти виріс, і переніс їх не в той дім.

Он недалеко стоїть письмовий стіл, як і в діду-севому кабінеті, а на ньому – мікрокалькулятор і папір у клітинку для записів. Дідусь тихо висвистує сумну мелодію, а тоді робить коротку перерву, аби прошепотіти:

– Площа сьогодні вночі знову стала меншою.

Потім продовжує свистіти. Коли хлопчик запитально дивиться на нього, дід дивується, лише за мить усвідомлюючи, що вимовив ті слова вголос.

– Вибач, Ною-Ную, я забув, що думки тут не мовчать.

Дід завжди називає його «Ной-Ной», бо ім'я його внука йому подобається вдвічі більше, ніж імена всіх інших людей. Він укладає руку в хлопчоче волосся, не скуйовджуючи його, просто дає пальцям відпочити там.

– Нема чого боятися, Ною-Ную.

Під лавкою цвітуть гіацинти: мільйон фіолетових маленьких рученят тягнуться над стеблами, щоб обійняти сонячні промені. Хлопчик упізнає квіти: вони бабусині, вони пахнуть Різдомом. Для інших дітей пахнути Різдомом можуть пряники чи глінтвейн, але якщо у вас колись була бабуся, що любила штуки, які ростуть, Різдомом завжди пахне гіацинтами. Між квітами мерехтять скляні осколки й ключі, ніби хтось тримав їх у великій банці – та впустив її...

– Від чого всі ці ключі? – запитує хлопчик.

– Які ключі? – питає дідусь.

Очі старого зараз дивно блищать, він розчаровано стукає себе по скронях. Хлопчик відкриває рот, аби щось сказати, але зупиняється, коли бачить це. Натомість сидить тихо й робить так, як дід навчив його робити, якщо він загубиться: спостерігає за всім навколо, шукає орієнтири й підказки. Лавка оточена деревами: дід любить дерева, бо деревам байдуже, що на думці в людей. Силуети птахів злітають із них, ширяться небосилом, упевнено відпочивають на вітрах. Площею йде дракон – зелений та сонний, – а в кутку спить пінгвін із невеликими

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Привіт. Це твій тато. Ти незабаром прокинешся, у Гельсінборгу настає ранок напередодні Різдва, а я вбив людину. Так казки не починають, я знаю. Але я забрав життя. Для тебе важливо знати чие?

Можливо, ні. Більшість із нас переконані, що кожного серця, яке перестає битись, однаково бракуватиме. Якщо нас запитати: «Чи цінність усіх життів однакова?», більшість упевнено відповість: «Так!». Але лише доти, доки хтось не вкаже на людину, яку ми любимо, й не запитає: «А як щодо цього життя?».

То це має значення? Чи була доброю людиною, яку я вбив? Чи була вона коханою? Чи було її життя цінним?

Чи була це дитина?

Йй було п'ять років. Я познайомився з нею тиждень тому. У телевізійній кімнаті лікарні стояв

невеликий червоний стілець – він був її. Коли вона прийшла, той не був червоним, але вона побачила, що йому хочеться таким бути. Для цього знадобилося двадцять дві коробки з олівцями, але це не мало значення, вона могла собі це дозволити: олівці їй тут давали завжди. Наче вона могла зафарбувати хворобу, розмалювавши шприци й ліки. Звичайно, вона знала, що це не спрацює, вона була розумною дитиною, але для них усе ж прикидалася. Отож протягом дня вона малювала на папері, бо це робило всіх дорослих щасливими. А вночі розмальовувала стілець. Бо йому так хотілося бути червоним.

У неї була м'яка іграшка, кролик. Вона назвала його Олик. Оскільки дівчинка тільки вчилася розмовляти, дорослі думали, що вона каже на нього «Олик», бо не може повністю вимовити слово «Кролик». Але вона називала його Оликом тому, що його звали Олик. Насправді зрозуміти це не так і складно – навіть дорослим. Іноді Олик лякався, тоді йому доводилося сидіти на червоному стільці. Можливо, медично й не введено, що ви будете менше боятись, якщо вам дозволять сидіти на червоному стільці, але Олик цього не знав.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>